

Begravelse 05.02.24

Kristian Stange

Salmer: 192 – 51 – 675 – 29 v. gr. 121

Alene i Gud søger min sjæl sin ro / Gustav Nordquist

*Jeg er i Herrens hænder,
når dødens bud mig når.
Mens lyset tyst nedbrænder,
fra ham jeg hilsen får.
Han gir mig stav til støtte,
han gir mig trøst i sind,
og glemt er sår, der blødte,
på vej til Himlen ind.*

Sådan sang vi forrige torsdag, da fik jeg lov til at være med til en andagt på hospice omkring Kristian.

Salmen betød meget for ham i hans sidste tid, fortalte du Ullas, -men det var ikke til at vide, om han hørte vi var der...

Bagefter kørte jeg til ordination med en ny kollega i domkirken, hvor biskoppen talte over ordene fra 1. Johs brev – ”**Deri består kærligheden, ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os.....**”

Ordene fik en særlig betydning, med Kristian og resten af familien i tankerne – som jeg sad der i kirkens aftenslys, og ikke helt kunne samle mig om dét jeg var der for.....

-Få ord - med et enkelt budskab og en enorm kraft, som vi kan læne os op ad i dag, hvor vi så ubegribeligt skal sige et sidste farvel til Kristian -**Deri består kærligheden, ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os**”

Jeg synes også ordene passer med den afskedshilsen han tit gav os, når han skrev eller sagde: ”**Gud i vold**”

De passer med, at han i sin sidste tid vidste sig i Herrens hænder, som vi lige har sunget igen – og det var vel noget af det sidste han sagde, Ulla ?

Ham, du mødte helt tilfældigt på en KFUM&K-tur til Østrig i sommeren 1969. En ung mand fra Børkop, der sad lige bag dig i en noget, ukomfortabel bus, og I var ikke nået til vejs ende, før han begyndte at søge din hånd og stryge dig over håret.

I har fulgtes lige siden – eller du har mest fulgt Kristian, for han var en urolig sjæl og der gik nogle år, hvor I flyttede rundt i Syd- og Sønderjylland, mens Kristian gik på konservatoriet i Esbjerg og du forsørgede ham indtil han fik sit første organistembede.

Siden den dag i den gamle bus, har han ikke kunnet leve uden dig, Ulla – selvom du er lille og han var stor, vidste han helt ind i marven, at du var fundamentet og ankeret i jeres familie.

Hans bedste år var nok i Tyrstrup og Hjerndrup – i hvert fald var det de år han ofte fortalte om med stor glæde, og der fik I gode venner for livet, men det har I fået vist alle steder hvor I har boet – gode venner som Kristian var god til at holde forbindelsen til, Madklubben fra Brønderslev f. eks.

I flyttede til Vejen, til Brønderslev og endte her i Birkelse, hvor I har boet længere end noget andet sted – og for første gang fulgte Kristian dig Ulla, da du blev kordegn her, det var han også meget stolt af....

Da I flyttede hertil havde Kristian sin orgelbænk ved Bistrupkirken i Hjørring, hvor jeg var med til at ansætte ham.

Han var meget samvittighedsfuld i sit arbejde, gav sig selv 100 procent, talte aldrig timer og var lidenskabeligt engageret i at formidle kristentro fra sin orgelbænk og sine korpodier.

Han var engageret i fagpolitik, kommunalpolitik, -han havde viden og meninger om alt og det var ikke mange, der kom igennem med at tale ham imod.

Nogen gange var han kompromisløs, - mod sine nærmeste, sin familie, sine venner og kolleger og så rendte han sig staver i livet.

Også derhjemme, fortalte I den anden dag – kunne han være hård ved jer to Kristine og Anne, og havde måske svært ved at vise, hvor højt han elskede jer.

For I skulle helst passe ind hans planer og hans tempo – og så skulle I selvfølgelig hjælpe ham, når hans kor havde brug for gode sangere.

Men han ændrede sig og gav den anden side af ham plads – den hjertevarme, elskelige, alt-ofrende, som vi alle holdt af.

Vi har aldrig været i tvivl om, hvor inderligt højt han elskede sine to døtre – når I sang og spillede, da I blev studenter og tog uddannelse, jeres valg af ægtemænd bifaldt han meget og ikke mindst når han fortalte om Niels og Rasmus, Sigrid og Marie, så var han ved at revne af kærlighed og stolthed.

-Det femte barnebarn var sommerhuset, en perle Vor Herre havde lagt i hans hånd - og det blev ikke bedre end, når der var sus i vestenvinden, grillen skulle tændes og havetraktoren startes...

God mad og drikke, motoriserede hestekræfter og al ny teknik var nemlig også en vigtig del af Kristian.

I Bistrupkirken præsenterede han os stolt for sin første appelcomputer, der lignede et rumskib, var orange, havde kostet en formue – og ikke kunne snakke med andre computere i huset, men det var vores problem, ikke Kristians - han var med på det nye.....

I mange år elskede han friheden på motorcykel– brugte måneder på at arrangere - og informere sine omgivelser om, hvordan planerne skred frem, da han skulle til Nordkap med bror Knud for år tilbage.

Det blev vist ikke meget midnatssol I så, men til gengæld rigeligt med regn og kulde.....

Bare et eksempel på, at når Kristian fik en ide, så blev han ved til det var gennemført – og hans omgivelser kunne vide sig fuldstændig informeret.....

En anden af hans passioner var foto – måske fordi hans sjæl fandt en ro i koncentrationen om motivet og teknikkerne – han har taget virkelig mange dejligt billeder.

Det var også i fotointeressen han mødte sin to nære venner Bjarne og Henning. De delte interessen for fotografering, militær og historie.

Hver aften i mange, mange år skrev Kristian og Bjarne sammen - og med Henning var det dybe samtaler, der blev delt i Birkelse og omegn.

For det dybe og det mørke boede i Kristian og det særlige ved ham var, at han vedkendte sig det og stred med det.

Men musikken gav livet igennem mørket modspil og sindet hvile.

Han hvilede i det klassiske orgelrepertoire, fandt stor mening i at spille til søndagens gudstjenester, de kirkelige handlinger, til

morgensang for konfirmander og sognearr., for også som organist var man kaldet, i Kristians optik.

Men han blev jo, naturligt nok, også en del af sin tids nye kirkemusik, der opstod i 70erne og udsprang fra Løgumkloster og konservatoriet i Esbjerg, med Peter Møller som bindeled.

Også Willy Egmosen blev en god ven, de samarbejdede i flere omgange om udgivelser af nye salmer og deres største projekt var nok Balladen om menneskesønnen, for kor, solister og jazztrio, med tekster af Lars Busk Sørensen, som blev uropført til Bistrupkirkens 25 års jubilæum. -Kristian lagde et kæmpe arbejde i projektet og var stolt af resultatet.

Flere gange var Kristians liv i fare – da han som ung havde legionærsyge, da han fik en blodprop i benet, han fik en stor bypassoperation, diabetes, muskelgigt og nu til sidst blev han kræftsyg.

De mange sygeperioder var selvfølgelig svære og hårde, for Kristian og for jer som var tæt på, men de gav ham også de senere år en særlig taknemmelighed over at være i live.

Han fik mange glæder, som for ham var ren bonus – svigersønner, børnebørn og sommerhus f. eks. og ikke mindst Guldbryllusferie på Bornholm sidste sommer.

I vid udstrækning forlignede han sig med alt det, han ikke kunne ændre og lagde sit liv i Herrens hænder – i Guds gode hænder, som vi skal synge om lidt.

Jeg ved ikke præcis hvorfor salmen ”*Jeg er i Herrens hænder*” var noget særligt for Kristian.

Men jeg har et meget kært minde om ham ved flyglet i Bistrupkirken, bokse sig gennem igennem Willy Egmoses legende melodi, mens fødderne trampede i stengulvet og konfirmanderne skrålede ”*Gud vi er i gode hænder, dine hænder gode Gud*” – så gav vores arbejde mening og vi følte os i Guds hænder.

Men det kunne jo også være Arne Haugen Sørensen frelsende hænder på altertavlen her i kirken, der mindede ham om salmen og **det Guds dåbsløfte han havde fået i Bølling kirke d. 27. juli 1952, hvor han blev døbt til levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.**

– måske mindede både billedet og den norske salme ham om, *at kærligheden ikke består i, at vi har elsket Gud, men at han har elsket os,*

For Vedsted kirke blev jeres kirke, Ulla, her tillod Kristian sig at sætte rod og han var lykkelig, da han sidste sommer blev ansat som fast organist ved kirken - desværre varede det ikke længe inden han blev for syg til at spille...

På kirkens hjemmeside kan man læse AHS kommentarer til alterbilledet, hvor han siger:

”Motivet på altertavlen er Guds kærlige hænder, der løfter et lille menneske op fra det liv og det fællesskab, det har levet i. Altså en slags nutidig opstandelse, der har det lokale landskab som baggrund. Vendsyssel-sommerens lyse nat, hvor husene sover og kun enkelte våger og andre er ved at vågne...” ”*Budskabet er: Frygt ikke, du er i gode hænder. Men livet er heller ikke det værste, man har.*

I dåben bliver Jesu opstandelse også vores opstandelse – ikke fordi vi har elsket Gud, men fordi han har elsket os.

I dag vil vi minde hinanden om, at Kristian var døbt til at dele opstandelse med Kristus og derfor tror vi han blev løftet ud af vores liv og fællesskab og ind Vendsyssel-sommerens lyse nætter, som må være Guds rige for ham.

Der bliver stille på Drosselvej og i Nr. Lyngby hvor han mangler, som den grå eminence der kunnen dirigere rundt med jer alle sammen.

Men hans lidelserne er forbi og det er godt – nu er han i Guds gode hænder, og nu må I tre, Kristians elskede piger og kloge kvinder Ulla, Kristine og Anne til at finde en ny hverdag for hele familien.

Det kommer til at tage tid, at fylde hans plads, på den anden side
betyder Jesu opstandelse også at I alle er i gode hænder – så frygt ikke
– livet er ikke det værste man har – Og kristian ville af hele sit hjerte
ønske jer alle alt godt til evig tid!

*For deri består kærligheden, ikke i at vi har elsket Gud, men i at han
har elsket os.*

Så Gud i vold

og Guds fred være ved Kristian

Guds fred være med jer som er hans nære og kære

Og Guds fred være med os alle

Amen

Kristine, Peter, Niels Marie

Anne, Morten, Sigrid Rasmus